



SEBASTIAN DARKE



Príncep dels Pirates



PHILIP CAVENEY



PRIMERA PART

Capítol I

El bosc de Geltane

Feia dies que la vella caravana de fusta travessava l' ampla plana. Tirada per un sol bufalop, avançava molt a poc a poc. Ara la caravana s'havia aturat amb un grinyol, no gaire lluny de l'entrada d'un bosc espès.

L'amo de la caravana seia al pescant de fusta amb les regnes ben agafades, i mirava els arbres, pensatiu. Era el que la gent sense pèls a la llengua en diu un *mestís* –fill de pare humà i de mare elfa–. Encara no tenia els vint anys i la seva figura alta i esprimatxada anava vestida amb l'uniforme de colors d'un bufó, que li anava balder, i estava clar que aquell uniforme havia sigut dissenyat per a un home molt més gros. Al cap, hi portava un barret llampant de tres puntes.

A banda i banda de la caravana hi havia unes paraules pintades: SEBASTIAN DARKE, PRÍncep DELS BUFONS. La paraula *Sebastian* era diferent de les altres. S'hi havia afegit amb poca traça, amb lletra poc ferma, evidentment per tapar l'altre nom que abans hi havia a sota.

Alexander, el seu pare, havia sigut un bufó amb molt d'èxit. Després de la seva mort prematura, en Sebastian havia provat de continuar la feina del pare, però en la seva visita recent a la ciutat de Queladont havia après una lliçó important: fos quin fos el seu talent, ell no estava fet per ser un bufó. El seu futur

es trobava en una altra direcció, i aquest viatge, més que res, era una temptativa per descobrir què li deparava el futur.

–Això m'és tristament familiar –va dir el bufalop amb veu lenta i pessimista. Ell també mirava fixament les fileres d'arbres verds i espessos del bosc, amb un temor atiat per un viatge que havien fet a través d'aquells mateixos boscos en un passat no gaire llunyà–. No em puc creure que tornem a passar per aquí.

–Quina pega hi veus? –va preguntar una veu de l'esquerra, i tots dos es van girar per veure un guerrer diminut amb un poni minúscul que se'ls havia posat al costat. Tot i que tenia una veu greu i sonora, la cara que els mirava des de sota l'elm de bronze era fina, com de criatura, i sense ni un pèl. Els seus grans ulls blaus no mostraven gens ni mica de preocupació–. Mira, Max, si ja has travessat alguna vegada el bosc de Geltane...

–No va ser cap joc –el va interrompre el bufalop–. Aquí dins hi ha coses...

–Coses? –El petit guerrer va arronsar les espatlles amb incredulitat. Es deia Cornelius; era golmirià i, com la majoria dels membres d'aquella orgullosa raça nòrdica, no coneixia la por. Es va mirar en Sebastian.– Què vol dir? –va preguntar en veu baixa–. Quines coses?

L'home elf ho va rumiar un moment.

–Coses que passaven lliscant –va dir, al cap d'una estona–. No les veies, però sabies que hi eren. Les senties moure's entre els arbres, sobre el cap. –Va arronsar les celles, fent memòria.– I també hi havia els llupers, i tant. No ens en vam trobar mai cap, al bosc, però els sentíem udolar cada nit.

–N'hem fet fora moltes vegades, de llupers –va dir en Cornelius amb desdeny. Va estirar el braç cap avall per descansar la mà sobre l'empunyadura intricadament treballada de la seva espasa–. Com tots els animals, senten un saludable respecte per

un tros d'acer ben esmolat. I no són pas gaire terribles. Fins i tot en Max se'n va treure de sobre un parell.

En Max va clavar una mirada indignada a en Cornelius.

–Què vol dir, «fins i tot en Max»? Has de saber que entre els meus se'm considera tot un guerrer.

–Un ploroner, vols dir! No has parat de gemegar. Si no és una cosa, és l'altra. Et fan mal les peülles, tens dolor a les espatlles, et pica el morro...

–Tu rai, que no has d'arriar aquest coi de caravana. Abans de sortir de la ciutat ja us vaig dir que tots dos heu agafat més equipatge del que ens fa falta. Entenc que haguem de portar provisions, però n'heu portat prou per alimentar tot un exèrcit!

En Sebastian va fer un sospir. En Cornelius i en Max havien estat rondinant així des que havien sortit de la ciutat. Era insuportable, sobretot ara que ell tenia un estat d'ànim tan baix. Deixar Queladont també volia dir deixar la reina Kerin, la dona que ell estimava de tot cor. Però ella li havia dit, senzillament, que no podien estar junts. Ho havia dit amb llàgrimes als ulls, però ho havia dit ben convençuda. I ara qualsevol dia es casaria amb un príncep curt de gambals del regne veí, tot i haver reconegut lliurement que ella no l'estimava. Seria un matrimoni de conveniència, arranjat per la seva família, per portar pau i harmonia entre els regnes de Queladont i de Bodengen. A en Sebastian li bullia la sang perquè estava convençut que, en el fons, la reina Kerin l'estimava a ell. Però sabia que ell no hi podia fer res. Senzillament, se l'hauria de treure del cap.

Mentrestant, en Max i en Cornelius no paraven de rondinar.

–Potser si posessis més energia a arriar la caravana i no tanta a queixar-te contínuament, avançaríem més ràpid. Hauríem d'haver arribat al bosc de Geltane ahir a la tarda!

–Això és molt fàcil de dir, anant a tot arreu sobre la Phantom. No veig que mai t’ofereixis a caminar una mica perquè ella pugui descansar una estona.

–Potser t’agradaria que em pengés la sella a l’esquena i que deixés que ella em muntés a mi de tant en tant?

–Apa, ara et vols fer...?

–Prou! –els va tallar en Sebastian, tan fort que en Cornelius i en Max es van girar per mirar-lo. Ell els va dirigir una mirada furiosa a l’un i a l’altre, sense cap intenció de dissimular la seva irritació–. Seria possible viatjar una estona en silenci? Les vostres disputes contínues em fan venir mal de cap!

Hi va haver un silenci llarg mentre els dos companys l’estudiaven amb cautela. Però en Max era incapaç d’estar gaire estona callat.

–Encara estàs trist? –va preguntar.

–«Trist» no és la paraula que jo faria servir –va dir en Sebastian llastimosament–. «Amb el cor destrossat» s’hi acostava més.

–Hi ha molts més peixos, al mar –va murmurar en Cornelius.

–Això és fantàstic si vols tenir una relació amb un peix. Jo, en canvi, em vaig enamorar d’una dona, i no d’una dona qualsevol. La més bella de tot el regne.

En Max va arronsar el musell.

–Uix! No crec pas que fos un bon partit –va dir.

–Que no era un bon partit? –En Sebastian no es podia creure el que sentien les seves orelles punxegudes.– Era la princesa de Queladont! Amb la nostra ajuda va destituir el seu oncle malvat i es va fer reina. Ja ho crec, que era un bon partit! Si m’hi hagués casat, ara seria molt ric. No hauria de moure mai més ni un dit.

En Cornelius va acostar la Phantom i va estirar el braç per picar el maluc d'en Sebastian.

–No estava escrit, noi –va dir com si sincerament li sabés greu–. Jo vaig provar d'avisar-te. A més, pensa-ho bé, això que dius. Tu no ets dels que els agrada gandulejar rodejats de luxe. Tu estàs fet per a l'aventura! Pensa que si t'hi haguessis casat, ara no series aquí amb nosaltres seguint la pista d'un tresor dels pirates.

–No –va admetre en Sebastian amb melangia–. Segurament no.

–T'ho imagines? –va dir en Cornelius, escalfant el tema–. El tresor del capità Callinestra, perdut des de fa segles... i nosaltres tenim el mapa! –Es va picar el plastró de l'armadura, i en Sebastian sabia que allà sota hi havia una butxaca secreta on guardava els seus béns més valuosos.– Au, vinga, a tota vela, que farem una bona tirada abans que es pongui el sol. –Va assenyalar les planes on la gran bola de calor daurada començava a descendir lentament cap a l'horitzó.– Haurem de trobar un bon lloc per passar la nit, oi?

En Sebastian va assentir i va fuetejar els flancs del bufalop amb les regnes.

–Era necessari, això? –es va queixar en Max–. Només m'ho has de dir! –Però es va posar a caminar, obedient, cap als arbres.

En Sebastian va mirar a dreta i a esquerra, buscant un camí adequat per entrar al bosc, i al cap d'uns moments en va clissar un, una obertura fosca sota d'unes branques que queien baixes. En aquell lloc el terra estava remogut i solcat per les empremtes de moltes rodes i innombrables peülles, de manera que semblava una bona entrada.

En Max va ensumar l'obertura amb recel.

–No és el camí que vam agafar l'altra vegada –va observar.

–Això tant se val –va dir en Sebastian–. Està clar que el fan servir molt.

En Max va fer un ruflet.

–No hi pensava, que era tan fosc –va murmurar–. Fosc i esgarriós.

Però va continuar avançant, i aviat la caravana amb els seus ocupants va entrar al bosc. Va semblar que el sol s'apagava com una espelma bufada.

Era tal com en Sebastian el recordava, un món eternament en la penombra, ple de branques retorçades que s'aixecaven amb força a banda i banda per fer-los perdre sota el sostre verd i oscil·lant que tenien sobre el cap. Però alguna cosa era diferent. Aquesta vegada el va impressionar el silenci que hi havia. No cantava ni un ocell, no se sentia ni un esbatec d'ales, i tot i que el fullatge s'agitava, inquiet, amb el vent, no feia gens de remor. Era com si aquesta part del bosc fos morta. Recordava que, en el viatge anterior, era plena dels crits d'innombrables ocells; i que quan es feia de nit s'omplia d'altres sorolls, bellugadisses i sons sinistres a cabassos.

–No m'agrada, que agafem un camí diferent –va dir en Max, nerviós–. Com ho sabem, que ens portarà a l'altra punta del bosc?

–Diuen que tots els camins hi porten –li va explicar en Sebastian.

–Ja, però el cor em diu que no hem d'anar per aquest camí. No podríem rodejar el bosc?

–Perdríem massa temps –li va assegurar en Cornelius–. El bosc de Geltane és el més gran de la Terra Mitjana. Només

les jungles de Mendip, al sud, són més grans, i diuen que no s'acaben mai.

–No hi ha res que no s'acabi mai –va dir en Sebastian. I va afegir, amb una ombra de somriure–: Excepte en Max, possiblement.

–Ah, no pateixis, amo –va dir en Max, sense captar la broma–. Els bufalops som famosos per la nostra longevitat. Encara tinc corda per a estona.

En Sebastian i en Cornelius van intercanviar una mirada divertida.

–I de segur que unes quantes queixes també –va murmurar en Sebastian.

En Cornelius va fer una rialleta.

–Potser ja et comences a curar –va observar.

En Sebastian va arronsar les espatlles.

–Ai, no ho sé –va dir–. De vegades no penso en ella durant una estona i tot va bé... i llavors, tot d'un plegat, la veig amb els ulls de la imaginació i penso en el que hauria pogut ser.

En Cornelius va sospirar.

–Sebastian, això no estava escrit enlloc. Un plebeu amb una de sang reial... no havia de ser. Has de posar la mirada una mica més avall, noi. Hi ha una pila de noies, al món. Noies normals i corrents que no et miraran de dalt a baix.

–No sé per què ho dius, la princesa Kerin mai... Xut! Escolteu!

Allò era el so que en Sebastian recordava amb tant de temor. Un cruixit eixut, com de fulles seques arrossegades a poc a poc per l'escorça dels arbres. Va mirar a una banda i a l'altra, va escodrinyar la penombra, però no va detectar cap rastre de moviment al seu voltant. Va mirar avall, a en Cornelius.

–Ho has sentit? –va xiuxiuejar.

En Cornelius va assentir i va parar l'orella. No se'l veia gens preocupat.

–Serps dels arbres, suposo –va dir finalment.

En Max va fer un cop de cap endarrere, en direcció al golmirià.

–Serps dels arbres? –va repetir com un eco–. N'estàs segur?

–No del tot, però n'he sentit a parlar. Serps enormes. S'enrosquen a les branques altes per llançar-se sobre la presa quan passa per sota.

En Max va empassar saliva lentament.

–I... què mengen, aquestes serps?

En Cornelius ho va rumiar un moment.

–Ah... qualsevol cosa que vagi a poc a poc –va dir. Va avançar sobre el poni durant uns moments abans d'explicar-ho–. Mira, es pengem allà dalt, a certa distància de terra, i claven la mirada en qualsevol cosa que passi per sota. Però si la cosa avança molt ràpid, quan la serp s'ha llançat de les altures, la presa ja ha passat. Llavors emprenen la feixuga tasca de tornar-se a arrossegar fins a dalt de l'arbre amb la panxa buida. O sigui, ja ho saps, si vas ben ràpid, no has de tenir por de res.

–Ja... –En Max va accelerar dramàticament, però al cap d'unes quantes passes se li va acudir una cosa.

–Un moment! És una altra de les teves històries, oi? –va cridar–. Com la que et vas empescar sobre el grundersnat del camí de Queladont. Un truc cruel per fer-me córrer!

La cara de nen d'en Cornelius es va obrir en una immensa rialla.

–Si t'haguessis vist la cara! –va cridar–. No havia vist res tan divertit en ma vida. –Va tirar el cap endarrere i es va posar a riure amb totes les seves forces.

–Cornelius –va dir en Sebastian, desconcertat–. No hauries de fer broma amb aquesta mena de...

Un espetec penetrant que venia de sota les rodes de davant de la caravana el va espantar. Va mirar per un costat i va veure que acabaven de passar per sobre d'una escampada de bastons blancs secs. S'ho va mirar de més a prop. No, no eren bastons... Eren... ossos.

En Cornelius va parar de riure de cop. En Sebastian es va girar per mirar el seu amic. El petit guerrer estava paralitzat sobre la sella, mirant els arbres de dalt, aparentment esbalaït.

–Cornelius? –va dir en Sebastian–. Què passa?

I llavors, amb una brusquedat que els va deixar glaçats, una serp enorme va saltar del sostre del bosc contra en Cornelius de manera que el va fer caure de la sella.